

Sygn. akt XI W 7775/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska - Kupczyk, Paulina Adamska

Oskarżyciel publiczny: J. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 18 lutego 2016 roku, 7 kwietnia 2016 roku, 9 maja 2016 roku, 9 czerwca 2016 r. i 17 czerwca 2016 r. w W.

sprawy:

T. M.

syna J. i I. z domu N.

urodzonego dnia (...) we W.

obwinionego o to, że:

1. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) dopuścił do wykonywania pracy przez A. M. w okresie 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. na stanowisku architekta bez wstępnych badań lekarskich,

tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 229 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662),

2. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) dopuścił do wykonywania pracy przez A. M. w okresie 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. na stanowisku architekta bez przeszkolenia w zakresie bhp – instruktaż ogólny,

tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 237³ § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662), § 8 pkt 1, § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 180, poz. 1860 ze zmianami oraz 2007 r. Nr 196, poz. 1420),

3. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) dopuścił do wykonywania pracy przez A. M. w okresie 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. na stanowisku architekta bez przeszkolenia w zakresie bhp – instruktaż stanowiskowy,

tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 237³ § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662), § 8 pkt 2, § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra

Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 180, poz. 1860 ze zmianami oraz 2007 r. Nr 196, poz. 1420),

4. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie naliczył i nie wypłacił A. M. wynagrodzenia za lipiec 2014 r. od 11 sierpnia 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r.,

tj. za wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 80, art. 94 pkt 5, art. 85 § 1 – 2, art. 86 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662),

5. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie naliczył i nie wypłacił A. M. wynagrodzenia za lipiec 2014 r. od 11 sierpnia 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r.,

tj. za wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 80, art. 94 pkt 5, art. 85 § 1 – 2, art. 86 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662),

6. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie naliczył i nie wypłacił A. M. wynagrodzenia za sierpień 2014 r. od 11 września 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r.,

tj. za wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 80, art. 94 pkt 5, art. 85 § 1 – 2, art. 86 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662),

7. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie naliczył i nie wypłacił A. M. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (za cały okres zatrudnienia) od 11 września 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r.,

tj. za wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 94 pkt 5, art. 85 § 1 – 2, art. 86 § 1, art. 171 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662),

8. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie wydał A. M. świadectwa pracy od 20 sierpnia 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r.

tj. za wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 97 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz z 2009 r. Nr 56, poz. 458), § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. nr 60 poz. 282 ze zm. oraz z 2011 r. Nr 251, poz. 1509)

oraz

M. M. (1)

syna W. i D. z domu K.

urodzonego dnia (...) w Ł.

obwinionego o to, że:

1. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) dopuścił do wykonywania pracy przez A. M. w okresie 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. na stanowisku architekta bez wstępnych badań lekarskich,

tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 229 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662),

2. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) dopuścił do wykonywania pracy przez A. M. w okresie 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. na stanowisku architekta bez przeszkolenia w zakresie bhp – instruktaz ogólny,

tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 237³ § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662), § 8 pkt 1, § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 180, poz. 1860 ze zmianami oraz 2007 r. Nr 196, poz. 1420),

3. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul.(...) dopuścił do wykonywania pracy przez A. M. w okresie 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. na stanowisku architekta bez przeszkolenia w zakresie bhp – instruktaz stanowiskowy,

tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 237³ § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662), § 8 pkt 2, § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 180, poz. 1860 ze zmianami oraz 2007 r. Nr 196, poz. 1420),

4. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie wypłacił A. M. wynagrodzenia za lipiec 2014 r. od 11 sierpnia 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r.,

tj. za wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 80, art. 94 pkt 5, art. 85 § 1 – 2, art. 86 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662),

5. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul.(...) nie wypłacił A. M. wynagrodzenia za sierpień 2014 r. od 11 września 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r.,

tj. za wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 80, art. 94 pkt 5, art. 85 § 1 – 2, art. 86 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662),

6. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul.(...) nie wypłacił A. M. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (za cały okres zatrudnienia) od 11 września 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r.,

tj. za wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 94 pkt 5, art. 85 § 1 – 2, art. 86 § 1, art. 171 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662),

7. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul.(...) nie wydał A. M. świadectwa pracy od 20 sierpnia 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r.

tj. za wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zmianami z Dz. U. z 2014 r. poz. 1662) w związku z art. 97 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 ze zmianami oraz z 2009 r. Nr 56, poz. 458), § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury

z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych (Dz. U. Nr 47, poz. 401),

orzeka

1. obwinionego T. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu we wniosku o ukaranie czynów:

- w punkcie czwartym, piątym, szóstym i siódmym (przy czym określa, iż czyny opisane w punkcie czwartym i piątym stanowią jeden i ten sam czyn) stanowiących wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy i za to na tej podstawie skazuje go,
- w punkcie ósmym stanowiącego wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy i za to na tej podstawie skazuje go,

i na podstawie art. 282 § 1 ww. ustawy w zw.

z art. 48 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i art. 24 § 3 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 2000 (dwóch tysięcy) złotych;

2. obwinionego T. M. uniewinnia od popełnienia zarzucanych mu we wniosku o ukaranie czynów, opisanych w punktach: pierwszym, drugim i trzecim;

3. na podstawie art. 118 § 1 kpw art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, w zakresie uznania obwinionego T. M. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty, natomiast w zakresie uniewinnienia obwinionego T. M. od popełnienia zarzucanych mu czynów, na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

4. obwinionego M. M. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu we wniosku o ukaranie czynów:

- w punkcie czwartym, piątym i szóstym stanowiących wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy i za to na tej podstawie skazuje go,
- w punkcie siódmym stanowiącego wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy i za to na tej podstawie skazuje go,

i na podstawie art. 282 § 1 ww. ustawy w zw.

z art. 48 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i art. 24 § 3 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 2000 (dwóch tysięcy) złotych;

5. obwinionego M. M. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanych mu we wniosku o ukaranie czynów, opisanych w punktach: pierwszym, drugim i trzecim;

6. na podstawie art. 118 § 1 kpw art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, w zakresie uznania obwinionego M. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty, natomiast w zakresie uniewinnienia obwinionego M. M. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów, na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt XI W 7775/15

UZASADNIENIE

T. M. został obwiniony o to, że:

1. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) dopuścił do wykonywania pracy przez A. M. w okresie 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. na stanowisku architekta bez wstępnych badań lekarskich, tj. o wykroczenie z art. 283 § 1 w zw. z 229 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy;
2. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) dopuścił do wykonywania pracy przez A. M. w okresie 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. na stanowisku architekta bez przeszkolenia w zakresie BHP – instruktaż ogólny, tj. o wykroczenie z art. 283 § 1 w zw. z art. 237⁽³⁾ § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, § 8 pkt 1, § 10 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy;
3. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) dopuścił do wykonywania pracy przez A. M. w okresie 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. na stanowisku architekta bez przeszkolenia w zakresie BHP – instruktaż stanowiskowy, tj. o wykroczenie z art. 283 § 1 w zw. z art. 237⁽³⁾ § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, § 8 pkt 2, § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy;
4. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie naliczył i nie wypłacił A. M. wynagrodzenia za lipiec 2014 r. od 11 sierpnia 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r., to jest o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 w zw. z art. 80, art. 94 pkt 5, art. 85 § 1-2, art. 86 § 1 Kodeksu pracy;
5. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie naliczył i nie wypłacił A. M. wynagrodzenia za lipiec 2014 r. od 11 sierpnia 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r., to jest o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 w zw. z art. 80, art. 94 pkt 5, art. 85 § 1-2, art. 86 § 1 Kodeksu pracy;
6. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie naliczył i nie wypłacił A. M. wynagrodzenia za sierpień 2014 r. od 11 września 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r., to jest o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 w zw. z art. 80, art. 94 pkt 5, art. 85 § 1-2, art. 86 § 1 Kodeksu pracy;
7. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie naliczył i nie wypłacił A. M. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (za cały okres zatrudnienia) od 11 września 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r., tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 w zw. z art. 94 pkt 5, art. 85 § 1-2, art. 86 § 1, art. 171 § 1 Kodeksu pracy;
8. Jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie wydał A. M. świadectwa pracy od 20 sierpnia 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r. tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 3 w zw. z 97 § 1 Kodeksu pracy, § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania.

M. M. (1) został obwiniony o to, że:

1. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) dopuścił do wykonywania pracy przez A. M. w okresie 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. na stanowisku architekta bez wstępnych badań lekarskich, tj. o wykroczenie z art. 283 § 1 w zw. z 229 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy;
2. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) dopuścił do wykonywania pracy przez A. M. w okresie 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. na stanowisku architekta bez przeszkolenia w zakresie BHP – instruktaż ogólny, tj. o wykroczenie z art. 283 § 1 w zw. z art. 237⁽³⁾ § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, § 8 pkt 1, § 10 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy;
3. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) dopuścił do wykonywania pracy przez A. M. w okresie 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. na stanowisku architekta bez przeszkolenia w zakresie

BHP – instruktaż stanowiskowy, tj. o wykroczenie z art. 283 § 1 w zw. z art. 237⁽³⁾ § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, § 8 pkt 2, § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy;

4. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie naliczył i nie wypłacił A. M. wynagrodzenia za lipiec 2014 r. od 11 sierpnia 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r., to jest o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 w zw. z art. 80, art. 94 pkt 5, art. 85 § 1-2, art. 86 § 1 Kodeksu pracy;

5. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie naliczył i nie wypłacił A. M. wynagrodzenia za sierpień 2014 r. od 11 września 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r., to jest o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 w zw. z art. 80, art. 94 pkt 5, art. 85 § 1-2, art. 86 § 1 Kodeksu pracy;

6. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie naliczył i nie wypłacił A. M. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (za cały okres zatrudnienia) od 11 września 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r., tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 w zw. z art. 94 pkt 5, art. 85 § 1-2, art. 86 § 1, art. 171 § 1 Kodeksu pracy

7. Jako członek zarządu (...) sp. z o.o. (od 1 sierpnia 2014 r.) z siedzibą w W. przy ul. (...) nie wydał A. M. świadectwa pracy od 20 sierpnia 2014 r. do 17 kwietnia 2015 r. tj., o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 3 w zw. z 97 § 1 Kodeksu pracy, § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania.

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...), została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym w dn. 09.10.2013 r. Do składania oświadczeń w imieniu spółki upoważnieni byli – w przypadku zarządu wieloosobowego – dwaj członkowie zarządu łącznie albo członek zarządu łącznie z prokurentem. Od 1 sierpnia 2014 r., zgodnie z uchwałami Walnego Zgromadzenia Wspólników Spółki podjętymi tego dnia, funkcję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. pełnił T. M., zaś M. M. (1) był członkiem Zarządu tej spółki. Od momentu powstania spółki do dnia 1 sierpnia 2014 r. Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. był B. M. (1), odwołany z tej funkcji podczas Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników Spółki w dniu 1 sierpnia 2014 r. Od 1 sierpnia 2014 r. prowadzenie spraw spółki leżało więc w kompetencji T. M. oraz M. M. (1). W dniu 1 sierpnia 2014 r. obwinieni zwrócili się do księgowego spółki, tj. M. R. o przygotowanie sprawozdania finansowego.

A. M. była zatrudniona w (...) sp. z o.o. w okresie od 13 maja 2014 r. do 12 sierpnia 2014 r. na podstawie umowy o pracę na okres próbny, na stanowisku architekta. W dniu zawarcia umowy, to jest 13 maja 2014 r. osobą umocowaną do reprezentowania tej spółki był B. M. (1). A. M. przystąpiła do wykonywania pracy w dniu zawarcia umowy. Wynagrodzenie przewidziane w wyżej wymienionej umowie wynosiło 5.650 zł brutto miesięcznie, zaś zakres obowiązków określony był w Karcie S. Pracy. Umowa zawierała oświadczenie pracownika o zapoznaniu się z treścią regulaminu pracy oraz regulaminu wynagradzania. A. M. ani przed, ani po przystąpieniu do świadczenia pracy, nie została skierowana na odpowiednie badania lekarskie, nie została też przez pracodawcę przeszkolona w zakresie BHP, zarówno jeśli chodzi o instruktaż ogólny, jak i stanowiskowy.

A. M. wykonywała pracę w godzinach nadliczbowych, o czym wiedzieli B. M. (1), T. M., M. M. (1) oraz E. P.. T. M. i A. M. ustalili ustnie, iż za pracę w godzinach nadliczbowych A. M. będzie pobierać wynagrodzenie w wysokości 30 zł netto za każdą godzinę ponad normalny czas pracy.

Do dnia 17 kwietnia 2015 r. A. M. nie otrzymała opisanego w umowie o pracę wynagrodzenia za pracę za miesiące lipiec 2014 r. oraz sierpień 2014 r., jak również nie otrzymała wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Ponadto A. M. od dnia 11 września 2014 r. do dnia 17 kwietnia 2015 r. nie otrzymała ekwiwalentu za niewykorzystany, przysługujący jej urlop wypoczynkowy za cały okres zatrudnienia, to jest od 13 maja 2014 r. do 12 sierpnia 2014 r.

A. M. po zakończeniu pracy w dn. 12 sierpnia 2014 r. na rzecz (...) sp. z o.o., do 17 kwietnia 2015 r. nie otrzymała świadectwa pracy, co uniemożliwiało jej podjęcie zatrudnienia w innym miejscu.

W związku z oświadczeniem obwinionego T. M. o leczeniu psychiatrycznym i neurologicznym, Sąd postanowił o powołaniu biegłego psychiatry do zbadania stanu poczytalności T. M. oraz tego, czy może on brać udział w postępowaniu oraz prowadzić swoją obronę w sposób samodzielny i rozsądny. Biegły, po przeprowadzeniu badania, nie stwierdził, aby obwiniony mógł mieć wyłączoną lub ograniczoną w stopniu znacznym możliwość rozpoznania swojego czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych. Ponadto biegły określił, że brak jest przeszkód do samodzielnego uczestnictwa obwinionego w rozprawie i że może on skutecznie sam bronić swoich praw w procesie bez pomocy profesjonalisty.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody osobowe: wyjaśnienia obwinionych (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 23 lipca 2015 roku, k. 179, wyjaśnienia k. 7 i 27, k. 190 – 193), w tej części, którą Sąd ocenił jako wiarygodną, zeznania świadka A. M. (k. 229-230, 52), zeznania świadka M. R. (k. 230-230v), zeznania świadka I. S. (k. 295-295v), zeznania świadka E. P. (k. 295v-296) oraz dowody z dokumentów: protokół nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników (k. 77-80); odpis z KRS (k. 42-49, 151-152, 196-202); pismo do księgowego M. R. (k. 225), umowa o pracę na okres próbny (k. 58), wyciąg z rachunku bankowego za okres 01.06.2014 r. – 13.04.2015 r. (k. 84-85), opinia sądowo-psychiatryczna (k. 205-206v), notatka urzędowa (k. 40-41), pozew A. M. o zapłatę i wydanie świadectwa pracy (k. 54-57), wezwanie do zapłaty wystosowane przez A. M. (k. 59-61), wydruki korespondencji e-mail (k. 62-63, 76, k. 86-94), odpowiedź B. M. na pozew A. M. (k. 64-65), pismo procesowe pokrzywdzonej A. M. (k. 81-83), historia operacji na rachunku bankowym (k. 217-224), pisma Wydziału Prewencji KRP (k. 142), pismo obrońcy obwinionych (k. 194-195 v), decyzja ZUS (k. 226), protokół zdawczo-odbiorczy (k. 227), pismo podpisanego przez A. M. (k. 228); oraz z akt sprawy VIII P 898/14, Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie: pisma procesowe (k. 267, 268-270, k. 272-274), pismo ambasady RP w P. (k. 282), opinia dot. wynagrodzenia za prace w nadgodzinach i ekwiwalentu za urlop (k. 283-284).

Obwiniony T. M. na rozprawie w dn. 7 kwietnia 2016 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśniał, iż wraz z M. M. (1) przejął zarząd w Spółce (...) w zupełnie innym terminie, gdyż pomimo podjęcia uchwały o jego wyborze na Prezesa Zarządu, to B. M. (1) faktycznie zarządzał Spółką aż do 3 listopada 2014 r. Obwiniony dodał, że B. M. (1) jest jednocześnie w zarządzie innej spółki, będącej głównym udziałowcem Spółki (...). T. M. twierdził, że on i M. M. (1) nie mieli dostępu do kont bankowych ani dokumentów, aby móc sprawnie prowadzić sprawy Spółki, a nawet do tej pory (tj. do dnia rozprawy) B. M. (1) nie przekazał im wszystkich niezbędnych danych i instrumentów, aby zarządzali Spółką. T. M. wskazywał, że nie otrzymał do tej pory również dokumentów A. M., które były podpisywane przez B. M. (1). Przyznał, że wiedział, iż A. M. jest zatrudniona na okres próbny, ale nie wiedział, na jakich warunkach. Według T. M., B. M. (1) wielokrotnie zapewniał, iż załatwi sprawę dotyczącą A. M., ale tego ostatecznie nie uczynił. Obwiniony wskazał, że nie pracuje już w B. M., gdyż 22 lutego został odwołany z pełnionej funkcji przez B. M. (1) i nie dostał żadnego dokumentu potwierdzającego zakończenie współpracy, a jedynie wiadomość e-mail. T. M. stwierdził nadto, że załatwienie przez B. M. (1) sprawy z A. M. było jednym z warunków przyjęcia przez niego funkcji Prezesa Zarządu B. M., jednak poprzedni prezes nie wywiązał się ze swojej obietnicy. Odpowiadając na pytanie oskarżyciela publicznego, T. M. wskazał, że dowiedział się o powołaniu na stanowisko Prezesa Zarządu w dniu 1 sierpnia 2014 r., ale wówczas nie miał dostępu do żadnych dokumentów spółki. Obwiniony wskazał, że być może zwracał się mailowo do B. M. (1) o nadesłanie dokumentacji niezbędnej do zarządzania spółką. Dostęp do kont B. M. miał uzyskać jednak dopiero w listopadzie 2014 roku. Obwiniony wskazał, że faktycznie, mimo wyboru na stanowiska Prezesa Zarządu oraz Członka Zarządu, on oraz M. M. (1) nie pełnili powierzonych im funkcji, aż do listopada 2014 r.

Obwiniony M. M. (1) na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśniał, iż dostęp do wszystkich dokumentów, w tym dokumentów bankowych uzyskali wraz z T. M. dopiero z dniem uzyskania wpisu do KRS ich powołania do Zarządu Spółki, zaś wcześniej nie mieli nawet dostępu do konta bankowego i dokumentów księgowych, gdyż księgowy został zwolniony przez poprzedniego Prezesa Zarządu.

Twierdził także, że miał świadomość, iż A. M. została zwolniona przez poprzedniego prezesa, lecz to B. M. (1) zobowiązał się do załatwienia wszelkich spraw związanych z zakończeniem stosunku pracy z pokrzywdzoną i wraz z T. M. miał się w to w ogóle nie mieszać. Obwiniony stwierdził, że B. M. (1) praktycznie kontrolował całą działalność spółki, dopóki nie zamieszczono odpowiedniego wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym dotyczącym zmiany na stanowisku Prezesa Zarządu.

Obaj obwinieni potwierdzili wyjaśnienia złożone w toku czynności wyjaśniających.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie uwzględnił całości wyjaśnień obu obwinionych jako wiarygodnego środka dowodowego. Sąd obdarzył wiarygodnością wyjaśnienie obwinionych w części odnoszącej się do okoliczności powołania ich do Zarządu Spółki oraz kontaktów obwinionych z B. M. (1) i pokrzywdzoną A. M., bowiem w tym zakresie znajdują potwierdzenie w innych przeprowadzonych w sprawie dowodach. Natomiast za niewiarygodne Sąd uznała wyjaśnienia obwinionych w tym zakresie, gdzie podnosili, iż do czasu ich wpisania do KRS jako Zarządu Spółki nie mogli wykonywać swoich obowiązków oraz że ufali B. M. (2) i byli przekonani, że to on dokona wszelkich „rozliczeń” z pokrzywdzoną, po zakończeniu jej zatrudnienia w Spółce. Wyjaśnień obwinionych w tej części nie można uznać za wiarygodne, ponieważ przeczą im m.in. oświadczenia samych obwinionych składane na potrzeby innych postępowań. W piśmie procesowym z dnia 28.10.2014 r., złożonym w sprawie VIII P 898/14 (k.267), obwinieni sami przekonują tutaj Sąd, że wpis do KRS ich powołania do Zarządu Spółki ma charakter deklaracyjny, a oni mogą skutecznie działać w imieniu Spółki od chwili podjęcia uchwały o ich wyborze. Odpowiedź na pozew pokrzywdzonej A. M. (k. 64-65) pokazuje, iż obwinieni wiedzieli o zobowiązaniach pracowniczych Spółki wobec pokrzywdzonej A. M. i o tym, że B. M. (1) nie uregulował należności wobec pokrzywdzonej i nie wydał jej świadectwa pracy. Wyjaśnienia T. M. oraz M. M. (1), jakkolwiek są zbieżne ze sobą, to jednak ukierunkowane są w tej części na minimalizację zawinienia obu obwinionych oraz przerzucenie ciężaru odpowiedzialności za popełnione wykroczenia przeciwko prawom pracowniczym na poprzedniego prezesa zarządu B. M., B. M. (1). W ocenie Sądu, taka linia obrony może wynikać z niezrozumienia przez obwinionych ich sytuacji w świetle przepisów prawa, w szczególności prawa pracy i regulacji dotyczących działalności spółek handlowych.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej A. M.. Jej zeznania są spójne, logiczne oraz znajdują potwierdzenie we wskazaniach doświadczenia życiowego. Sytuacja opisana przez A. M. jest również zbieżna z ustaleniami poczynionymi na podstawie innych zebranych w sprawie dowodów, w tym w szczególności dowodów z dokumentów dotyczących działalności spółki, wypłaty wynagrodzeń czy czynności przeprowadzonych przez Państwową Inspekcję Pracy. Sąd nie dopatrywał się przy tym, aby zeznania pokrzywdzonej, ze względu na jej rolę procesową, były złożone pod wpływem niechęci czy wrogości względem obwinionych. Z powyższych względów relację A. M. Sąd uznał za w pełni wiarygodną i oparł na niej poczynione w sprawie ustalenia faktyczne.

Sąd uznał zeznania świadka M. R. za szczere i oparte na prawdzie. W znacznej mierze potwierdzały one ustalenia poczynione już na podstawie innych dowodów. Świadek ten potwierdził też tezę wysnuwaną przez obwinionych, iż to B. M. (1) zobowiązał się załatwić wszelkie sprawy wynikające ze stosunku pracy B. M. z A. M.. Jakkolwiek takie ustalenie może mieć wpływ na stopień winy obwinionych, to pozostaje bez znaczenia w kontekście ich odpowiedzialności za popełnienie części z zarzucanych im wykroczeń. Co istotne, M. R. wskazał, że dokumenty przechowywane dotyczące zatrudnienia pokrzywdzonej były w jego pokoju, lecz nie informował nikogo o tym. Wskazał, iż nie dostał polecenia wystawienia świadectwa pracy A. M., nie miał takiego obowiązku i nigdy wcześniej nie wystawiał podobnych dokumentów. Świadek wskazał nadto, że przelewy pensji dla pracowników wykonywał B. M. (1). Świadek tłumaczył, że obwinieni nigdy nie kierowali do niego próśb o przekazanie dokumentacji dotyczącej A. M., a wiedzieli, że mają w tej sprawie zwrócić się do niego lub do B. M. (1). Świadek wysnuł przypuszczenie, że nie było ustalonych do końca warunków rozwiązania umowy o pracę i dlatego nie wydano A. M. świadectwa pracy.

Także zeznania świadków: I. S. oraz E. P. Sąd uznał za wiarygodne, choć nie wzbogaciły one istotnie materiału dowodowego. Obie ww. wskazały jedynie, iż wiedziały o zatrudnieniu A. M. w B. M., jednakże nic nie wiedziały o okolicznościach, w jakich pokrzywdzona wykonywała pracę i o tym, czy Spółka jako pracodawca zaspokoiła

wszystkie roszczenia pracownicze pokrzywdzonej. Obie ww. potwierdziły więc tylko okoliczności niesporne, czyli fakt zatrudnienia A. M. na stanowisku architekta.

W odniesieniu do ujawnionych na rozprawie bez ich odczytywania dokumentów, zgromadzonych w toku postępowania wyjaśniającego i sądowego, Sąd uznał je za wiarygodny materiał dowodowy. Należy także wskazać, iż strony nie czyniły wobec zapadłego na rozprawie postanowienia o ujawnieniu dowodów z dokumentów w trybie art. 76 § 1 kpw bez ich odczytywania żadnych sprzeciwów i nie kwestionowały autentyczności tych dowodów. Sąd także z urzędu nie znalazł podstaw do kwestionowania ujawnionych na rozprawie dokumentów.

Sąd odstąpił od czynności przesłuchania w charakterze świadka B. M. (1), mając na uwadze, iż nie odebrał on wezwania, skierowanego na jedyny znany Sądowi i stronom adres świadka. Ponadto, jak wynika z akt sprawy prowadzonej przed tut. Sądem, sygn. akt VIII P 898/14, B. M. (1) nie udało się przesłuchać także w tym postępowaniu, nawet w drodze pomocy prawnej, gdy Sąd otrzymał informację, iż ww. zamieszkiwać ma w P. (k. 280-282). W takiej sytuacji Sąd, wobec braku informacji o miejscu pobytu świadka, mając jednocześnie na uwadze termin przedawnienia karalności wykroczenia (art. 45 § 1 kw), zdecydował o odstąpieniu od przeprowadzenia tej czynności.

Zgodnie z art. 283 § 3 Kodeksu pracy, kto, będąc odpowiedzialnym za stan bezpieczeństwa i higieny pracy albo kierując pracownikami lub innymi osobami fizycznymi, nie przestrzega przepisów lub zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, podlega karze grzywny od 1000 zł do 30 000 zł. Przepis ten penalizuje nieprzestrzeganie przepisów lub zasad bezpieczeństwa i higieny pracy i ma charakter blankietowy, w związku z czym znamiona czynu zabronionego są wskazane w innym przepisie lub akcie normatywnym, ten bowiem zawiera jedynie normę sankcjonującą. Zgodnie z art. 229 § 1 Kodeksu pracy, wstępnym badaniom lekarskim podlegają osoby przyjmowane do pracy, a według art. 237³ § 1 Kodeksu pracy nie wolno dopuścić pracownika do pracy, do której wykonywania nie posiada on wymaganych kwalifikacji lub potrzebnych umiejętności, a także dostatecznej znajomości przepisów oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy. Jak wynika z Rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (wydanego na podstawie delegacji z art. 237⁵ Kodeksu pracy) szkolenie wstępne pracownika jest przeprowadzane w formie instruktażu według programów opracowanych dla poszczególnych grup stanowisk i obejmuje: szkolenie wstępne ogólne, zwane dalej "instruktażem ogólnym" oraz szkolenie wstępne na stanowisku pracy, zwane dalej "instruktażem stanowiskowym" (§ 8 Rozporządzenia). Instruktaż ogólny odbywają, przed dopuszczeniem do wykonywania pracy, nowo zatrudnieni pracownicy, studenci odbywający u pracodawcy praktykę studencką oraz uczniowie szkół zawodowych zatrudnieni w celu praktycznej nauki zawodu (§ 10 Rozporządzenia), natomiast instruktaż stanowiskowy przeprowadza się przed dopuszczeniem do wykonywania pracy na określonym stanowisku pracownika zatrudnianego na stanowisku robotniczym oraz innym, na którym występuje narażenie na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia, uciążliwych lub niebezpiecznych (§ 11 pkt 1 Rozporządzenia).

Jak łatwo zauważyć, wszystkie ww. przepisy odnoszące się do badań i szkoleń, wskazują na wstępne badania i szkolenia, które pracownik powinien wykonać i odbyć przed podjęciem wykonywania swoich obowiązków na stanowisku, na którym został zatrudniony lub na które został przeniesiony. Pracownik jeszcze przed podjęciem pracy winien wykonać wstępne badania lekarskie i dopiero, w zależności od ich wyników, może zostać dopuszczony do świadczenia pracy. Także szkolenia (instruktaż ogólny, stanowiskowy), powinien być przeprowadzony zanim pracownik podejmie jakiegokolwiek obowiązki i rozpocznie wykonywanie pracy na określonym stanowisku.

Obwinionym zarzucono, iż w okresie od 1 sierpnia do 12 sierpnia 2014 r. dopuścili do pracy pokrzywdzoną A. M. bez wstępnych badań i szkoleń, w sytuacji gdy A. M. wykonywała swoje obowiązki na stanowisku architekta i świadczyła pracę od kilku miesięcy (od 13 maja 2014 r.). Mając na uwadze treść: art. 229 § 1, art. 237³ § 1 Kodeksu pracy oraz powołane przepisy Rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny, nie można mieć wątpliwości, iż obwinieni we wskazanym zakresie, gdy powołani zostali do Zarządu Spółki B. M., nie mogli wypełnić znamion czynów zarzucanych im w punktach pierwszym, drugim i trzecim. Czyny takie popełnić można było tylko, gdy pokrzywdzona A. M. dopuszczana była po raz pierwszy do

pracy w Spółce, co miało miejsce w maju 2014 r., gdy sprawy Spółki prowadził B. M. (1) (za co został prawomocnie skazany w niniejszym postępowaniu). Wtedy to pokrzywdzona winna zostać skierowana na wstępne badania lekarskie oraz odbyć wstępne szkolenia z zakresu bhp, o co zadbać winna osoba, która wówczas reprezentowała pracodawcę. Zachowanie obwinionych, polegające na tym, iż po powołaniu ich do Zarządu Spółki, prowadzili działalność Spółki, w której pracowała już A. M., wykonująca swoje obowiązki bez wstępnych badań i wstępnego przeszkolenia, nie wypełnia znamion czynu zabronionego z art. 283 § 1 Kodeksu pracy i dlatego zgodnie z treścią art. 62 § 3 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, w zakresie czynów z punktów: pierwszego drugiego i trzeciego należało obwinionych uniewinnić.

Obwinionym zarzucono również, iż swoimi zachowaniami wyczerpali znamiona wykroczeń z art. 282 § 1 pkt. 1 Kodeksu pracy. Zgodnie z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, kto, wbrew obowiązkowi nie wypłaca w ustalonym terminie wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia przysługującego pracownikowi albo uprawnionemu do tego świadczenia członkowi rodziny pracownika, wysokość tego wynagrodzenia lub świadczenia bezpodstawnie obniża albo dokonuje bezpodstawnych potrąceń, podlega karze grzywny od 1000 zł do 30 000 zł.

Podmiotem wykroczenia może być ten, na kim ciąży obowiązek wypłacania w ustalonym terminie wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia przysługującego pracownikowi albo uprawnionemu do tego świadczenia członkowi rodziny pracownika, wysokość tego wynagrodzenia lub świadczenia bezpodstawnie obniża albo dokonuje bezpodstawnych potrąceń. Zakresem tym objęty jest nie tylko pracodawca bądź osoby go reprezentujące, ale także każda osoba, która została upoważniona w tym zakresie do działania w imieniu zakładu pracy. Naruszenie to obejmuje zarówno niewypłacanie w ogóle, jak również w części, należnego wynagrodzenia bądź innego świadczenia mającego formę pieniężną.

Nie ulega wątpliwości, że pracownikowi za pracę wykonaną przysługuje wynagrodzenie (art. 80 Kodeksu pracy), które to pracodawca ma obowiązek terminowo i prawidłowo wypłacać (art. 94 pkt. 5 Kodeksu pracy).

Z zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż pokrzywdzona A. M. nie otrzymała od Spółki (...) należnego jej wynagrodzenia za lipiec i sierpień 2014 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (za cały okres zatrudnienia). Do wypłaty wynagrodzenia za ten okres oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop zobowiązani byli obwinieni, bowiem to oni w dniu 1 sierpnia 2014 r. powołani zostali do Zarządu Spółki i od tej chwili zobowiązani byli, jako osoby reprezentujące pracodawcę, do wypłacenia świadczeń na rzecz pokrzywdzonej. Obwinieni nie kwestionowali w toku postępowania roszczeń A. M. co do wynagrodzenia za lipiec i sierpień 2014 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, wskazując jedynie, iż zgodnie z ustaleniami, jakie poczynić mieli z B. M. (1) - poprzednim Prezesem Zarządu Spółki, to on miał dokonać wszystkich rozliczeń z A. M. z tytułu jej zatrudnienia w Spółce.

Nawet gdyby przyjąć, iż rzeczywiście takie ustalenia zostały przeprowadzone, to i tak nie mogłoby to uwolnić od odpowiedzialności obwinionych, bowiem obwinieni z chwilą powołania do Zarządu Spółki przyjęli m.in. obowiązki wobec pracowników Spółki. To na nich ciążył obowiązek wypłacenia wynagrodzenia oraz innych należnych A. M. świadczeń, które stały się wymagalne w okresie, gdy to obwinieni stali się zobowiązani do reprezentowania Spółki jako pracodawcy. W jaki sposób obowiązek ten zostanie zrealizowany, tzn. czy obwinieni sami przekazaliby należne A. M. środki, czy też zrobiliby to za pośrednictwem innej osoby (np. B. M. (1)), nie ma znaczenia, bowiem istotne jest zaspokojenie wymagalnych zobowiązań pracownika.

Nie mogły także wskazywać na brak odpowiedzialności obwinionych, ich twierdzenia jakoby mogli oni działać w imieniu Spółki dopiero z chwilą wydania przez sąd rejestrowy postanowienia o ich wpisaniu do Krajowego Rejestru Sądowego (co uczyniono w listopadzie 2014 r.). Jak trafnie wskazywali sami obwinieni w postępowaniu sądowym prowadzonym z powództwa A. M. w sprawie VIII P 898/14 (k.267), wpis taki ma charakter „deklaracyjny”, a obwinieni uprawnieni byli do reprezentowania Spółki (...) od dnia podjęcia uchwały Walnego Zgromadzenia Wspólników Spółki o ich powołaniu do Zarządu, czyli od dnia 1 sierpnia 2014 r.

Wykroczenia z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, polegające na niewypłaceniu A. M. w ustalonym okresie wynagrodzenia za pracę, a także niewypłaceniu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, są wykroczeniami trwałymi, definiowanymi jako cały okres bezprawnej aktywności sprawców (porównaj m.in. wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 lipca 2015 r. w sprawie sygn. akt IV Ka 316/15, Lex nr 1833882). W odniesieniu do czynów opisanych w szeregu przepisów Kodeksu pracy, w szczególności art. 282 § 1 pkt 1 i 3 tej ustawy, początkiem biegu terminu przedawnienia karalności jest moment, w którym aktywność sprawcy ustała lub sprzeczny z wymogami prawa stan został usunięty. Oznacza to, że stan bezprawny istnieje cały czas, dopóki wynagrodzenie czy inna należność nie zostanie pracownikowi wypłacone. Użyty w przepisie zwrot podkreślający wypłacenie wynagrodzenia w wymaganym terminie, jest jedynie zaakcentowaniem, że z punktu widzenia penalizacyjnego istotne znaczenie ma nie tylko sam fakt wypłacenia wynagrodzenia, ale także terminowość tej czynności, zgodna z przepisami prawa pracy. Dobrem chronionym nie jest jednak sam termin wypłaty wynagrodzenia, ale termin i należność, stanowiąca podstawowy ekwiwalent za świadczoną pracę. Wykroczeniem jest więc zarówno niewypłacenie określonej należności w wymaganym terminie, w sytuacji, gdy później, przed ukaraniem sprawcy, to wynagrodzenie zostało już wypłacone, jak i przypadek niewypłacenia wynagrodzenia w momencie ukarania sprawcy czynu. W tej ostatniej sytuacji termin przedawnienia orzekania biegnie od momentu wypłacenia określonej należności. W konsekwencji, sprawca czynu polegającego na długotrwałym niewypłaceniu pracownikowi wynagrodzenia może być z tego tytułu ukarany kilkakrotnie, przy uwzględnieniu odrębnych okresów czasowych niewypłacania danej należności. Taki przypadek nie będzie uzasadniał twierdzenia o ukaraniu dwukrotnie, czy więcej za ten sam czyn (porównaj: T. M. Nycz, Kodeks pracy z komentarzem, Wydawnictwo Tarbonus Sp.z.o.o., Kraków-Tarnobrzeg 2011, s. 716, pkt 7). Oznacza to, że stan bezprawny istnieje cały czas, dopóki wynagrodzenie oraz ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy nie zostaną A. M. wypłacone.

Sąd, mając na uwadze, iż we wniosku o ukaranie T. M. dwukrotnie zarzucono mu niewypłacenie A. M. wynagrodzenia za lipiec 2014 r. przyjął, iż czyny wskazane w punkcie czwartym i piątym wniosku o ukaranie stanowią jeden czyn zabroniony.

Zgodnie z art. 282 § 1 pkt. 3 Kodeksu pracy, kto, wbrew obowiązkowi nie wydaje pracownikowi świadectwa pracy, podlega karze grzywny od 1000 zł do 30 000 zł. Podobnie jak w przypadku wykroczenia z art. 282 § 1 pkt. 1 Kodeksu pracy, podmiotem wykroczenia może być osoba, która została upoważniona w tym zakresie do działania w imieniu pracodawcy. Obowiązek wydania pracownikowi dokumentu potwierdzającego fakt zatrudnienia został ustanowiony w art. 97 § 1 Kodeksu pracy, w myśl którego pracodawca, w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy, jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Nie ulega wątpliwości, że wydanie świadectwa pracy nie może być uzależnione od uprzedniego rozliczenia się pracownika z pracodawcą.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż obwinieni w okresie objętym zarzutem nie wydali pokrzywdzonej A. M. świadectwa pracy. A. M. zatrudniona była w Spółce (...) Sp. z o.o. na okres próbny, trwający od 13 maja 2014 r. do 12 sierpnia 2014 r. Nie została później zawarta kolejna umowa. W związku z powyższym na obwinionych, jako Prezesie Zarządu i Członkowi Zarządu, spoczywał obowiązek wydania świadectw pracy za okres zatrudnienia w Spółce. Obowiązku tego nie mógł wykonać poprzedni Prezes Zarządu B. M. (1) (na co powoływali się obwinieni w wyjaśnieniach, podnosząc, iż zgodnie ze wspólnymi ustaleniami, to właśnie B. M. (1) miał wydać pokrzywdzonej świadectwo pracy), bowiem nie był on od dnia 1 sierpnia 2014 r. upoważniony do reprezentowania Spółki i składania w jej imieniu oświadczeń woli.

Mając na uwadze, iż obwinieni nie dopełnili swojego obowiązku w ustawowo przewidzianym terminie i nie wydali świadectwa pracy, Sąd uznał, że swoim zachowaniem wyczerpali znamiona wykroczenia z art. 282 § 1 pkt. 3 Kodeksu pracy i skazał obwinionych za czyn powyższy. Przedmiotowe wykroczenie tak jak i czyny z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, jest wykroczeniem trwałym, gdzie stan bezprawny istnieje do chwili wydania świadectwa pracy. Przedstawione powyżej uwagi co do czasu popełnienia wykroczenia z art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, odnoszą się więc także do wykroczenia z art. 282 § 1 pkt. 3 Kodeksu pracy.

Obwinieni dokonali powyższych naruszeń w sytuacji, gdy rozpoznawali znaczenie swoich czynów i byli w stanie pokierować swoim postępowaniem. Mieli też osiągnięty wymagany przez ustawę wiek (17 lat), poniżej którego sprawca nie ponosi odpowiedzialności za wykroczenie. Zasadnym, zatem jest uznanie, że zarzucanych czynów obwinieni dokonali w zawinieniu, zgodnie z rozumieniem art. 1 § 2 kw.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Czyny obwinionych godzą w dobro, jakim jest prawo pracownika do terminowego wypłacania mu wynagrodzenia i innych należnych świadczeń za wykonaną pracę. Naruszone przez obwinionych normy zostały wprowadzone do systemu prawa po to, aby chronić interesy pracowników przed arbitralnymi, nieuzasadnionymi decyzjami o niewypłaceniu lub ograniczaniu wynagrodzenia (innego świadczenia, związanego ze stosunkiem pracy) albo też ich wypłaceniu po terminie.

Za popełnienie wykroczeń polegających na niewypłaceniu A. M. wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop oraz niewydaniu świadectwa pracy Sąd wymierzył obwinionym łącznie karę grzywny w wysokości po 2000 (dwa tysiące) złotych. Sąd, wymierzając karę za popełnione wykroczenia, kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie Sądu, kara grzywny w wysokości 2000 (dwa tysiące) złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i nie przekracza stopnia winy obwinionych. Określając wysokość grzywny, Sąd uwzględnił możliwości zarobkowe obwinionych, a w szczególności względy indywidualno-prewencyjne. Kara, aby uświadomiła obwinionym nieopłacalność popełniania wykroczeń musi być dolegliwa, zaś wobec sytuacji materialnej i osobistej obwinionych kara w wymierzonej wysokości, w ocenie Sądu, będzie spełniać swoje cele.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd w zakresie uznania obwinionych za winnych popełniania zarzucanych jej czynów, zasądził od obwinionych na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości po 200 (dwieście) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie po 100 (sto) złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.). W pozostałym zakresie - uniewinnienia obwinionych, na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zwolnił obwinionych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

ZARZĄDZENIE

- wyrok z uzasadnieniem doręczyć oskarżycielowi
- obrońcy obwinionych doręczyć wyrok z uzasadnieniem w przypadku, gdy w terminie uzupełni braki formalne wniosku o uzasadnienie wyroku

13.07.2016 r.